

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Кюстендил, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Хр. К.

Членове: Веселина Д. Джонева
Мина Цв. Павлова

при участието на секретаря Галина Г. Кирилова
като разгледа докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20231500500510 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано по въззивна жалба с вх.№9997/30.10.2023г., подадена от Г. И. Г. с ЕГН ***** и Й. Т. Г. с ЕГН *****, двамата с адрес: с.Самораново, ***, чрез процесуалния им представител по пълномощие адв.З. Г. от АК - Кюстендил, със служебен адрес: гр.Дупница, ул.„Солун“ №2, ет.2, насочена против решение №476 от 19.10.2023г., постановено от РС – Дупница по гр.д.№1716/2022г. по описа на същия съд.

С първоинстанционния съдебен акт Дупнишкият районен съд е отхвърлил като неоснователен иска на Г. И. Г. и Й. Т. Г. по чл.31 ал.2 ЗС за обезщетение от 2 250 лева срещу В. В. Г., Д. Л. Г., И. Л. М. и е осъдил ищите да заплатят на ответниците 450 лева деловодни разноски.

Въззивниците навеждат съображения за неправилност на обжалвания първоинстанционен акт поради неговата незаконосъобразност, като постановен в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, и необоснованост.

Поддържа се, че въззивниците са собственици по деривация и наследствено правоотношение на 11/12 ид.ч. от процесния поземлен имот с идентификатор №65245.2.582 с площ 917 кв.м., ведно с построените в него сгради с идентификатор №65245.2.582.1, №65245.2.582.5 и №65245.2.582.6, съгласно влязло в сила решение от 07.06.2010г. по гр.д. №174/2010г. на КнОС, с което също е отменен нотариален акт №89, т.1 рег.№785, дело №88/11.03.2005г. на нотариус Л.С., в частта, в която Л. и В. Г. са признати за собственици над 1/12 ид.ч. до 1/2 ид.ч. от същия поземлен имот, а ответниците са собственици на 1/12

ид.ч. от процесния поземлен имот по наследство и на сграда с №65245.2.582.2, построена в него, на основание отстъпено право на строеж.

Акцентираща се върху влязлото в сила решение по в.гр.д.№149/2021г. по описа на КНОС, с което предявен от въззивниците срещу Л. и В. Г. иск на същото правно основание чл.31 ал.2 от ЗС е бил уважен от въззивната инстанция, но за предходен период – 06.10.2015г. до 17.07.2019г. Набляга се и върху направеното в о.с.з. по делото и прието от съда искане за изменение размера на предявените искове, на основание чл.214 ал.1 от ГПК, като същият се счита предявен общо за сума от 2 490 лева, в това число – 2 141.15 лева главница и 349.49 лева – лихва, за което изменение ищците доплатили дължимата държавна такса.

Твърди се, че независимо от цитираните решения, до смъртта на Л. Г. на 23.04.2022г. имотът се ползвал от него и съпругата му, а впоследствие и от неговите наследници. Подчертава се, че изградената от ответниците ограда, разделяща ПИ на две части, продължавала да съществува и ответниците ползвали частта от имота на въззивниците и към момента на депозиране на въззивната жалба, несъобразявайки се с притежаваните от тях права, при което въззивниците били препятствани да упражняват фактическа власт според дела си и нямали достъп до имота според притежаваните от тях права – 5/12 ид.ч , представляващи реално 391 кв.м. Считат, че събраните по делото писмени и гласни доказателства подкрепят изложените твърдения, но останали необсъдени от съда цялост, което довело до неправилни и незаконосъобразни изводи на първоинстанционния състав. Сочат, че ответниците владеят реално частта от 391 кв.м., но същевременно се аргументират, че не може да се придобиват отделни реално обособени части от УПИ. Възразяват, като неподкрепени от доказателствения материал, срещу мотивите на съда, с които отхвърлил предявения иск, приемайки, че заграждането на частите от двора е станало през 1978г. и ответниците ползват своята сграда и прилежащ терен към нея, а не ползват частта на ищците, като се аргументират, че същите притежават 1/12 ид. ч. от ПИ, но тази част не отговаря на реално ползваната от тях част и допълват, че искане за определяне на прилежаща площ по смисъла на чл. 64 от ЗС за претендиращия исков период от страна на ответниците не е предявено. Считат, че районният съд немотивирано е приел цялата заградена от ответниците площ за прилежащ на сградата им терен.

Иска се отмяна на обжалваното решение на ДнРС и уважаване на предявените искове. Претендиращ се разноските за двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещните страни Д. Л. Г., И. Л. М. и В. В. Г., чрез пълномощника им адв.Ю. Д., с който се изразява становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба и изложените в нея оплаквания, а първоинстанционният съдебен акт се приема за правилен и законосъобразен, съобразен със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал.

Иска се потвърждаване на обжалваното решение.

ОС-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото, намери за установено следното:

РС-Дупница е бил сезиран с исковата молба на Г. И. Г. с ЕГН ***** и Й. Т. Г. с ЕГН *****, двамата с адрес: с.Самораново, ***, против В. В. Г., Д. Л. Г., двете от с.Самораново *** и И. Л. М. от гр.Дупница, ***, с която против ответниците са били предявени два обективно кумулативно съединени искове – иск с правно основание чл.31 ал.2 от ЗС за осъждане на ответниците да заплатят на ищците сумата от 2 000 лева, търсена като обезщетение за ползване без основание на част от поземлен имот в периода от 17.07.2019г. до 05.09.2022г. , както и иска с правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищците сумата от 250 лева, търсена като мораторна лихва за забава плащането на горното обезщетение, ведно със законната лихва върху главничната

сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

В проведеното на 25.04.2023г. съдебно заседание, ДнРС по молба на ищите е допуснал увеличение на размера на двете искиви претенции, както следва – на тази по чл.31 ал.2 от ЗС от 2 000 лева на 2 141.15 лева, а на тази по чл.86 ал.1 от ЗЗД от 250 лева на 349 лева.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е разгледал и е отхвърлил като неоснователен иск на Г. и Й. Г., „по чл.31 ал.2 ЗС за обезщетение от 2 250 лева“ срещу В. В. Г., Д. Л. Г., И. Л. М..

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му. При така извършената проверка, в контекста на материалите по делото, съдът намира, че решението е недопустимо и подлежи на обезсилване. Съображенията са следните:

Предмет на делото е спорното материално субективно право, което се въвежда от ищеца с исковата молба чрез основанията /фактическите твърдения/ и петитума на иска. Според принципа на диспозитивното начало, предметът на делото се определя от ищеца и нито съдът, нито ответникът могат да внасят промени в иска. Това би могъл да стори единствено ищецът, но само в установените от процесуалния закон срокове и условия (чл.214, чл.212 от ГПК). Съдът е длъжен да даде защита на субективното право само в онези рамки и по онзи начин, който е поискан от ищеца.

Разпоредбата на чл.2 от ГПК задължава съда да се произнесе по всяка подадена до него молба за защита и съдействие на лични и имуществени права, като съдът е длъжен да даде защита на претендираното от ищеца право и да се произнесе по предявения иск. Когато първоинстанционният съд е разгледал непредявен иск, а не е разгледал предявения, и не се касае до неправилна правна квалификация, първоинстанционното решение е недопустимо и въззивната инстанция следва да го обезсили и върне делото на първата инстанция за разглеждане на предявения иск.

Наред с това, разглеждането на иск, който не е предявен и неразглеждането на предявения иск, представлява отклонение от диспозитивното начало в иския процес и също има за последица обезсилване на постановеното недопустимо решение.

В конкретния случай, ДнРС е разгледал един иск, в размер, който не е бил предявен, а несъмнено е, че съдът е бил сезиран с две кумулативно заявени осъдителни претенции, по всяка от които се дължи произнасяне.

Въззивният съд счита, че е недопустимо да се произнесе за първи път по няколко самостоятелно заявени претенции, предявени в условията на обективно кумулативно съединяване, като потвърди или отмени решение на първоинстанционният съд, каквото не е постановявано, тъй като това би довело до подмяна на предмета на спора.

Според чл.270 ал.3 от ГПК, когато решението е недопустимо, въззивният съд го обезсилва, а когато основанията за обезсилване се изразява в разглеждането на непредявен иск, делото се връща на първоинстанционния съд за произнасяне по предявения иск.

С оглед извода за недопустимост на обжалваното решение, въззивният съд не дължи излагане на доводи по съществуването на спора, тъй като въпросът за правилността на съдебния акт може да бъде повдиган само при положение, че същият е валиден и допустим.

С оглед изхода на делото пред въззивната инстанция, разноси не следва да се възлагат на страните, но същите ще следва да се разпределят, съобразно общите правила при решаването на делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

О Б Е З С И Л В А решение №476 от 19.10.2023г., постановено от РС – Дупница по гр.д.№1716/2022г. по описа на същия съд.

В Р Ъ Щ А делото на РС-Дупница за ново разглеждане от друг състав на съда на действително предявените обективно кумулативно съединени искиове и съобразно допуснатите изменения в първоначално заявените им размери, съгласно мотивите на настоящото решение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____